

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoPr/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2518201997
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2518201997.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci žalobkyne: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. A. XXXX/XX, C., právne zast. Mgr. Monikou Kocanovou, advokátkou, so sídlom Svätoplukova 8, Bratislava, proti žalovanému: D. E., s.r.o, IČO: 36 246 204, so sídlom Dlhá 1424/7, Senica, právne zast.: PATENT IURIST s.r.o, IČO: 36 724 467, so sídlom Dostojevského rad 5, Bratislava, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a o náhradu mzdy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 10. januára 2022, č.k. 20Cpr/29/2018-257, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 11.01.2018 z dôvodu nadbytočnosti je neplatné, ako aj náhrady mzdy, ktorú nevyčíslila. Zároveň žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100%.

2. Svoje zamietajúce rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 42 ods. 1, § 59 ods. 1, § 62 ods. 3 písm. b), ods. 7, ods. 1 písm. b), § 64 ods. 2, § 77 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len ZP), vecne tým, že žaloba bola podaná oneskorene, po uplynutí prekluzívnej lehoty. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobu žalobkyňa odôvodnila tým, že dňa 13.09.2004 uzavrela so žalovaným ako zamestnávateľom pracovnú zmluvu. Dňa 15.01.2018 jej bola doručená výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti, keďže jej pracovné miesto malo byť ku dňu 01.02.2018 zrušené. Žalobkyňa výpoveď považuje za účelovú, nezakladajúcu sa na pravde a má za to, že pracovný pomer bol skončený neplatne. Trojmesačná výpovedná doba mala skončiť posledným dňom mesiaca apríl 2018, avšak žalobkyňa v dôsledku náhleho zhoršenia zdravotného stavu bola práceneschopná od 27.04.2018 do 31.05.2018 a plynutie výpovednej doby bolo prerušené. Žalovaný považoval žalobu za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie zistené, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.09.2004 žalobkyňi vznikol pracovný pomer u žalovaného na pozícii vedúca predajne. Listom zo dňa 11.01.2018 dal žalovaný žalobkyňi výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, t. j. z dôvodu nadbytočnosti. Žalobkyňa mu dňa 17.04.2018 písomne oznámila, že považuje skončenie pracovného pomeru za neplatné a trvá na ďalšom zamestnaní a listom zo dňa 21.12.2017 ho vyzvala na výplatu časti nevyplatennej mzdy za mesiace október a november 2017 a

ďalších plnení. Žalovaný jej listom zo dňa 02.05.2018 oznámil, že na výpovedi z pracovného pomeru trvá a považuje ho za platné skončenie pracovného pomeru. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z rozsudku Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1VCdo/2/2019 zo dňa 26.01.2021 vyplynulo, že veľký senát sa zaoberal posúdením, či oproti právnej úprave danej ustanovením § 64 zákona č. 65/1965 Zb. vo vzťahu ku ktorej prijal najvyšší súd právne závery vyjadrené v rozhodnutí, ktoré bolo publikované ako judikát R 119/1999, došlo v porovnaní s ustanovením § 77 Zákonníka práce k tak radikálnej zmene, ktorá by znamenala zvýšenú ochranu zamestnanca tvrdenú žalobcom a súčasne, či legislatívna zmena účinná od 1. apríla 2002 znamená prekonanie právnych záverov najvyššieho súdu vyjadrených v judikáte R 119/1999. Okamih skončenia pracovného pomeru na seba viaže začiatok dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby, ktorou sa zamestnanec ako i zamestnávateľ môže obrátiť na súd, aby rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Táto dvojmesačná lehota je lehotou hmotnoprávnou, čo znamená, že posledný deň tejto lehoty musí byť žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru doručená súdu. Ustanovenie § 77 stanovuje lehotu dvoch kalendárnych mesiacov, ktorá plynie odo dňa, kedy sa mal pracovný pomer skončiť. Zásada právnej istoty, ktorá úzko súvisí s požiadavkou stability práva, sa uplatňuje aj vo vzťahoch medzi zamestnancom a zamestnávateľom. Naplnenie tejto požiadavky sleduje tiež právna úprava obsiahnutá v § 77 ZP. Dvojmesačná lehota uvedená v tomto ustanovení patrí medzi prekluzívne lehoty. Základným účelom inštitútu preklúzie je pôsobiť na subjekty právnych vzťahov, aby v primeraných lehotách uplatňovali svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby ani jedna strana týchto vzťahov nebola vystavená právnej neistote po časovo neprimeranú dobu. Preklúzia znamená zánik práva neuplatnením v zákonom stanovenom čase, ktorý nastáva len v zákonom stanovených prípadoch. Ustanovenie § 36 ZP, ktoré zaraďuje lehotu uvedenú v § 77 ZP k prekluzívnym lehotám, obsahuje taxatívny výpočet tých právnych vzťahov, pri ktorých zákonodarcia dáva prednosť záujmu na stabilite vzťahov zamestnanca a zamestnávateľa pred neistotou, s ktorou je spojené spochybnenie podmienok zániku týchto vzťahov. Veľký senát najvyššieho súdu poukazuje na to, že judikát R 119/1999 interpretujúci zákon č. 65/1965 Zb. dospel k záveru, že to, čo platí v prípade výpovede v ochrannej dobe, neplatí (ani pri výklade „a maiori ad minus“) pre plynutie prekluzívnej lehoty stanovenej zákonom pre uplatnenie práva na súde (pre podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru na súde). Na tejto zásade nezmenila nič ani právna úprava daná Zákonníkom práce. Určujúca je zásada právnej istoty, ktorú vo vzťahoch medzi zamestnávateľom a zamestnancom zohľadňuje tiež právna úprava obsiahnutá v § 77 Zákonníka práce. Pracovné právo upravuje najmä individuálne vzťahy medzi zamestnancom a zamestnávateľom pri výkone závislej práce, pričom plní okrem funkcie ochrannej, kontrolnej a výchovnej aj funkciu organizačnú zameranú na zvýšenie efektívnosti výroby v úzkej spojitosti so záujmami a potrebami zamestnancov. Účelom právnej úpravy ochrannej doby (§ 64 ods. 1 Zákonníka práce) je chrániť zamestnanca pred nepriaznivými dopadmi určitých okolností a situácií, v ktorých sa nachádza (napríklad vtedy, keď je uznaný dočasne za práceneschopného pre ním nevyvolanú chorobu alebo úraz, keď je uvoľnený na výkon dobrovoľnej vojenskej prípravy, resp. keď je zamestnankyňa na materskej dovolenke). Účelom ochrannej doby rozhodne nie je vytvoriť zamestnancovi širší časový priestor na podanie žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, čo by - pri názore zastávanom žalobcom - mohlo predstavovať niekedy aj celé roky. Účelom právnej úpravy lehoty dvoch mesiacov, v ktorej má zamestnanec, ako aj zamestnávateľ možnosť uplatniť neplatnosť skončenia pracovného pomeru na súde (§ 77 Zákonníka práce), je čo najskôr dosiahnuť stav právnej istoty, resp. prekonať stav právnej neistoty vyvolanej tým, že bola spochybnená platnosť skončenia pracovného pomeru. Iný výklad by znamenal účelovú neprimeranú modifikáciu interpelácie a aplikácie všeobecných právnych inštitút, medzi ktoré patrí aj plynutie času, v dôsledku čoho by došlo k neprimeranému oslabeniu dispozičnej právomoci zamestnávateľa a sťaženiu možnosti organizovať ďalší pracovný proces. Skutočnosť, že žalobca sa počas plynutia výpovednej doby stal dočasne práceneschopným, bola z hľadiska plynutia tejto prekluzívnej lehoty irelevantná.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že preklúzia znamená zánik práva neuplatnením, pričom na uplynutie prekluzívnej lehoty súd prihliada ex offo. Prekluzívnu lehotu na uplatnenie neplatnosti výpovede je potrebné počítať od posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca, pričom uplynie dňom, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, ktorým výpovedná doba skončila, ak taký deň v mesiaci nie je, posledným dňom daného kalendárneho mesiaca. V danom prípade sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorá jej bola doručená dňa 15.01.2018. S prihliadnutím na dĺžku pracovného pomeru, trojmesačná výpovedná doba uplynula podľa ust. § 62 ods. 7 Zákonníka práce dňa 30.04.2018. Žalobkyňa sa teda mohla neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpovedou domáhať najneskôr do 30.06.2018, žaloba však bola doručená súdu dňa 01.08.2018, teda po uplynutí

prekluzívnej lehote podľa § 77 ZP. Zo záverov veľkého senátu NS SR obsiahnutých v rozsudku sp. zn. 1VCdo/2/2019 je nepochybné, že znenie ust. § 64 ods. 2 a § 77 ZP je potrebné vykladať tak, že prekluzívna lehota na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpovedou sa o ochrannú dobu zamestnanca nepredlžuje, je preto irelevantné, že žalobkyňa bola od 27.04.2018 do 31.05.2018 práceneschopná. Preto súd žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, a plne úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%.

5. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa v celom rozsahu. Predovšetkým namietala nesplnenie procesných podmienok a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktoré videla v tom, že dňa 10.01.2022 požiadala jej právna zástupkyňa súd o odročenie pojednávania vytyčeného na tento deň z dôvodu, že musí zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletého syna, ktorý je v karanténe, pričom klientka nesúhlasila s pojednávaním za neprítomnosti svojho právneho zástupcu. Zároveň požiadala súd o zaslanie upovedomenia o rozhodnutí súdu o jej žiadosti o odročenie pojednávania na e-mailovú adresu alebo telefónne číslo, ktoré za týmto účelom súdu uviedla. Už z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejma skutočnosť, že súdu bola žiadosť právnej zástupkyne žalobcu doručená, avšak do dnešného dňa žiadne vyrozumienie zo strany súdu právna zástupkyňa žalobkyne neobdržala. Odvolateľka poukazuje na ust. § 183 CSP a má za to, že bolo preukázané splnenie všetkých podmienok na odročenie pojednávania. Pokiaľ by si súd splnil svoju povinnosť a bol by ju pred pojednávaním upovedomil o tom, že dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, či vážny, disponovala by informáciou a mohla by sa zariadiť inak. Pokiaľ teda súd pojednanie neodročil, nakoľko mal za to, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne mal o tom upovedomiť právnu zástupkyňu žalobcu. Takto jej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to s poukazom na čl. 48 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Okrem uvedeného odvolateľka dôvodila tiež nesprávnym právnym posúdením s odkazom na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 332/2018 zo dňa 11.10.2018, ktorým bol rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo/29/2017 zrušený a vec bola vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie. Odvolateľka má za to, že aktuálne znenie Zákonníka práce jasne viaže prekluzívnu lehodu na deň, keď sa mal pracovný pomer skončiť, ak by išlo o platnú výpoveď. To znamená, že v prípade, ak nastanú okolnosti, ktoré v súlade so zákonom spôsobia, že dôjde k predĺženiu výpovednej doby, ako je napr. ochranná doba v prípade práceneschopnosti zamestnanca, je potrebné vychádzať zo dňa, kedy došlo ku skončeniu výpovednej doby predĺženej o ochrannú dobu, čiže ku dňu, ku ktorému by malo dôjsť k skončeniu pracovného pomeru, ak by boli splnené všetky predpoklady pre jeho platné skončenie. Navrhla preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s obsahom rozsudku. Postup žalobkyne považuje za účelový, v snahe oddialiť právoplatné rozhodnutie vo veci samej, keď i napriek tomu, že žalobu podala ešte v auguste 2018, prvé pojednanie vo veci sa konalo až dňa 10.01.2022, keď všetky predchádzajúce pojednávania (s výnimkou toho nariadeného na 02.10.2019) boli odročené z dôvodov na jej strane, resp. na jej návrh. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalobkyňa bola vzhľadom na závery konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 1 VCdo/2/2019 osobitne výzvou zo dňa 16.04.2021 vyzvaná súdom na vyjadrenie, na ktorú výzvu ani po telefonickej urgencii súdu nereagovala. Žalovaný tiež pripomína, že termín pojednávania dňa 10.01.2022 bol súdom vytyčený ešte 28.07.2021, pričom na predvolaní bolo jasne uvedené, že ide o vec, ktorá neznesie odklad a strany mali takmer pol roka pred nariadeným termínom pojednávania vedomosť o tom, že vo veci sa má konať pojednanie. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, i vzhľadom na fakt, že žalobkyňa žiadala o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní v deň jeho konania a to e-mailom o 8:14 hod., javí sa ako logický minimálne taký postup, že si mohla telefonicky preveriť, či jej e-mail bol súdu doručený, a že sa ním súd bude v relevantnom čase zaoberať, zvlášť keď právny zástupca žalovaného na e-mail právnej zástupkyne žalobkyne, ktorý mu bol na vedomie doručený, reagoval oznámením, že s odročením pojednávania nesúhlasí, keďže k žiadosti nič nedoložila. Pokiaľ ide o merito veci, žalovaný odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 1 VCdo/2/2019, z ktorého vyplýva, že žalovaný dôvodne vzniesol námietku preklúzie. Navrhol preto

rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyně nie je možné priznať úspech.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie okresného súdu potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah a dôvody odvolania uplatnené žalobkyňou, bolo posúdiť, či zamietnutím žaloby súd prvej inštancie rozhodol správne.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania mu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nemôže preto dať za pravdu odvolateľke, ktorá vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než uvádzané už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal.

12. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a s poukazom na odvolacie dôvody sa žiada dodať nasledovné:

13. Žalobkyňa namietala postup prvoinštančného súdu, ktorý neodročil pojednávanie na návrh jej právnej zástupkyne a neoznámil jej, že návrh na odročenie pojednávania neakceptuje, čím podľa nej neboli splnené procesné podmienky na konanie a rozhodnutie vo veci na pojednávaní dňa 10.01.2022 a súd jej znemožnil uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa čl. 12 základných princípov Civilného sporového poriadku, na prejednanie veci sa nariaďuje ústne pojednávanie, ak zákon neustanovuje inak.

15. Podľa § 157 ods. 1 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

16. Podľa § 178 ods. 2 CSP, predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

17. Podľa § 183 ods. 1 CSP, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže

dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

18. Podľa § 183 ods. 3 CSP, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.

19. Podľa § 183 ods. 4 CSP, ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

20. Vychádzajúc z čl. 10 základných princípov CSP a 157 ods. 1 CSP, súd je povinný konať rýchlo a hospodárne, čo zodpovedá obsahu práva na spravodlivý súdny proces, ktorého požiadavkou je prejednať a rozhodnúť vec bez zbytočných prieťahov. Odročenie pojednávania na návrh strany sporu alebo jej zástupcu prichádza preto do úvahy len z dôležitého dôvodu, teda ak sa strana sporu alebo jej zástupca nemôžu z dôležitých dôvodov dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Príčina, prečo sa účastník pojednávania zúčastniť nemôže, a z ktorej žiada o odročenie pojednávania, sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti.

21. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo 19/2014 vyslovil, že dôležitosť dôvodov, ktorými účastník odôvodňuje žiadosť o odročenie pojednávania, ako aj včasnosť ich uplatnenia posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania. Aj keď účastník konania vo svojej žiadosti uvedie dôvod inak spôsobilý viesť k záveru o odročení pojednávania, nie je súd vždy povinný takýto dôvod akceptovať, a to najmä vtedy, ak je účastníkom konania uplatnený k procesnej obštrukcii s cieľom bezdôvodného predlžovania sporu.

22. Strana sporu alebo zástupca, ktorí žiadajú o odročenie pojednávania, musia dôvod súdu oznámiť, aby mohol posúdiť, či sú alebo nie sú naplnené zákonné dôvody na odročenie pojednávania. Ak súd skúma, či účastník (jeho právny zástupca) žiada o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, môže vychádzať len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase jeho rozhodovania o tejto žiadosti. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, v žiadosti o odročenie termínu pojednávania je potrebné nielen tvrdiť, že existujú dôvody na odročenie pojednávania, ale je potrebné preukázať aj ich dôvodnosť.

23. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 167/2010, v ktorom najvyšší súd uviedol, že právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že súd nemôže konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Uzavrel, že pokiaľ odporca v danom prípade nepreukázal dôvod svojej neprítomnosti na pojednávaní, zostala jeho žiadosť o odročenie pojednávania len v rovine ničím nepodloženého tvrdenia, na ktoré nebolo možné prihliadnuť. Súd prvého stupňa, ktorý v danej procesnej situácii vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti odporcu, neodňal odporcovi možnosť realizácie žiadneho procesného oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania. Postupom, ktorý sa nepriečil Občianskemu súdnemu poriadku, nemohla byť odporcovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

24. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa vedela o termíne pojednávania, ktoré sa konalo 10.01.2022, keď predvolanie prevzala jej právna zástupkyňa s polročným predstihom ešte dňa 13.08.2021, teda nepochybne včas (§ 178 ods. 2 CSP). Ráno v deň pojednávania bolo súdu doručené podanie právnej zástupkyne žalobkyne, v ktorom ospravedlnila neúčast' svoju aj svojho klienta na pojednávaní a žiadala súd o odročenie pojednávania, čo odôvodnila tým, že jej maloletý syn sa zúčastnil športového podujatia, na ktorom bola zistená pozitivita na ochorenie COVID-19 u jedného z účastníkov a jeho spolubývajúceho, ktorú skutočnosť sa dozvedela v nedeľu pred konaním pojednávania. Keďže jej syn je maloletý a musí zostať v karanténe, nemá ako zabezpečiť starostlivosť o neho a z tohto dôvodu sa nemôže pojednávania zúčastniť, pričom jej klient bol o tomto informovaný a nesúhlasí s pojednávaním

za neprítomnosti svojho právneho zástupcu. Zároveň právna zástupkyňa žalobkyne požiadala súd o zaslanie upovedomenia o rozhodnutí súdu o jej žiadosti na e-mailovú adresu alebo telefónne číslo, ktoré v podaní uviedla. K podaniu právnej zástupkyne neboli doložené žiadne dôkazy, preukazujúce tam uvádzané tvrdenia a takéto dôkazy neboli doložené dodnes (t.j. ani v podanom odvolaní).

25. Zo zápisnice o pojednávaní spísanej súdom prvej inštancie dňa 10.01.2022 vyplýva, že žalobkyňa ani jej právna zástupkyňa sa na pojednávanie nedostavili, súdu bol o o 8:14 hod. doručený email so žiadosťou o odročenie pojednávania a o 9:45 právny zástupca žalovaný doručil oznámenie, že s odročením nesúhlasí. Súd konštatoval, že po vydaní uznesenia o pokračovaní v konaní bola žalobkyňa cestou právnej zástupkyne vyzvaná, či trvá na podanej žalobe, na ktorú výzvu nereagovala, následne na základe urgencyie súdu zo dňa 11.06.2021 právna zástupkyňa žalobkyne prisľúbila zaslať vyjadrenie do jedného týždňa, čo sa však tiež nestalo. Z obsahu zápisnice vyplýva, že súd oboznámil obsah dnes doručeného podania právnej zástupkyne a žiadosť vyhodnotil ako nedôvodnú s tým, že vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobkyne a jej právnej zástupkyne.

26. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že je nedôvodná argumentácia odvolateľky, že by postupom prvoinštančného súdu došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Civilný sporový poriadok jasne vymedzuje podmienky, za ktorých súd môže odročiť pojednávanie a tieto splnené neboli. Nemožno súhlasiť s tvrdením odvolateľky, že bolo preukázané splnenie všetkých podmienok na odročenie pojednávania v zmysle § 183 CSP. Právna zástupkyňa žalobkyne síce súdu doručila pred pojednávaním žiadosť o odročenie pojednávania, avšak okolnosti, ktorými svoju žiadosť zdôvodňovala, neboli podporené žiadnymi dôkazmi. Pokiaľ ako dôvod pre odročenie pojednávania uvádzala nemožnosť účasti právnej zástupkyne na pojednávaní nútenej osobne zostať doma s maloletým dieťaťom, ktoré sa ocitlo v karanténe z dôvodu, že prišlo deň predtým do kontaktu s osobou pozitívnu na COVID-19, na to, aby súd mohol pristúpiť k vyhodnoteniu dôležitosti tvrdeného dôvodu, bolo nutné mať tvrdené skutočnosti preukázané, čo sa ale nestalo (dodnes). Žiadateľka nepredložila žiadny dôkaz, nasvedčujúci pravdivosti jej tvrdenia, že by dieťa právnej zástupkyne bolo predchádzajúceho dňa účastníkom športového podujatia, na ktorom bola zistená pozitívita na ochorenie COVID-19 u jeho spolubývajúceho, odhladnuc od toho, že nebolo preukázané dokonca ani to, že právna zástupkyňa žalobkyne má dieťa, a ak áno, že ide o dieťa maloleté a vo veku, kedy nie je možné ponechať ho, hoci je zdravé, na pár hodín samotné. Právna zástupkyňa žalobkyne nepristúpila s dostatočnou vážnosťou k realizácii zamýšľaného procesného úkonu, doručené podanie evidentne nespĺňa náležitosti vyžadované zákonom pre žiadosť o odročenie pojednávania v zmysle § 183 CSP, keďže absentovalo uvedenie dôležitého dôvodu, pre ktorý sa právna zástupkyňa nemôže dostaviť na pojednávanie. Nestačí totiž len napísať určité zdôvodnenie, tvrdené dôvody musia byť podložené.

27. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd uzavrel, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k odňatiu práva žalobkyne konať pred súdom, keďže odvolací súd v súlade s názorom vysloveným najvyšším súdom uvedeným vyššie mal za to, že pokiaľ právna zástupkyňa v danom prípade neponúkla súdu žiadny dôkaz tvrdeného dôvodu, pre ktorý žiadala pojednávanie odročiť, zostala jej žiadosť o odročenie pojednávania len v rovine ničím nepodloženého tvrdenia, na ktoré nebolo možné prihliadnuť. Prvoinštančný súd preto nijako nepochybil, pokiaľ vec v súlade s primárnym záujmom na hospodárnom a efektívnom prejednaní veci bez zbytočných prieťahov prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 10.01.2022 za neprítomnosti žalobkyne a jej právnej zástupkyne, keďže mal nepochybne preukázané doručenie riadneho a včasného predvolania na pojednávanie a zároveň absenciu náležitej žiadosti o odročenie pojednávania, z ktorého dôvodu súd ani nemal povinnosť oznamovať túto skutočnosť právnej zástupkyne žalobkyne.

28. Odvolateľka rozhodnutie považovala za nesprávne aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci s odkazom na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 332/2018 zo dňa 11.10.2018, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo/29/2017. Mala za to, že Zákonník práce jasne viaže prekluzívnu lehotu na deň, keď sa mal pracovný pomer skončiť, ak by išlo o platnú výpoveď, teda v prípade, ak nastanú okolnosti, ktoré v súlade so zákonom spôsobia, že dôjde k predĺženiu výpovednej doby, ako je napr. ochranná doba v prípade práceneschopnosti zamestnanca, je potrebné vychádzať zo dňa, kedy došlo ku skončeniu výpovednej doby predĺženej o ochrannú dobu. Odvolací súd však aj túto jej argumentáciu vyhodnotil ako neopodstatnenú.

29. Základnou právnou otázkou v prejednávanej veci a súčasne medzi stranami sporným bolo, či sa prekluzívna lehota na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou predlžuje o ochrannú dobu zamestnanca, pretože zo skutkových zistení je v danom prípade zrejmé, že počas plynutia výpovednej lehoty, ktorá mala žalobkyni skončiť posledným dňom mesiaca apríl 2018, zostala žalobkyňa od 27.04.2018 práceneschopná a jej práceneschopnosť trvala až do 31.05.2018, čím plynutie výpovednej doby bolo prerušené.

30. Odvolací súd sa v tejto otázke plne stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku a má za to, že vychádzajúc z podstaty a účelu stanovenia lehoty uvedenej v § 77 Zákonníka práce, začiatok a plynutie lehoty na uplatnenie práva na určenie neplatnosti výpovede podľa § 77 Zákonníka práce nemôže ovplyvniť ani prípadná práceneschopnosť zamestnanca. Pokiaľ odvolateľka poukazuje na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 332/2018 zo dňa 11.10.2018, odvolací súd pripomína, že práve z uvedeného vyplýva povinnosť najvyššieho súdu postúpiť vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu k predmetnej právnej otázke. Vzhľadom k tomu, že veľký senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR vo svojom rozsudku sp. zn. 1VCdo/2/2019 zo dňa 26.01.2021 jednoznačne uzavrel, že práceneschopnosť zamestnanca nemá vplyv na plynutie lehoty na uplatnenie nároku podľa § 77 Zákonníka práce, správne postupoval súd prvej inštancie, keď vychádzajúc z uvedeného vysloveného právneho názoru žalobu žalobkyne v preskúmvanej veci zamietol, pretože žaloba o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru bola podaná po uplynutí prekluzívnej lehoty. Keďže s konaním o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru je spojené majetkové právo na uplatňovanie príslušných mzdových nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru, bolo potrebné zamietnuť aj žalobu v časti o náhradu mzdy.

31. S prihliadnutím na vyššie uvedené závery odvolací súd konštatuje, že ak súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, rozhodol vo veci vecne správne, a preto s použitím § 387 ods. 2 CSP rozsudok, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania potvrdil.

32. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

33. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobkyne, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).